

[Indenrigsministeren.]

kommunerne tilladelse til at erhverve ejendomme, når det ikke er til kommunalpolitiske formål, fordi en tilladelse dertil ville stride imod de kommunalpolitiske love. Jeg siger dette, fordi jeg synes, jeg vil berolige det ærede medlem, for jeg tror ikke — og jeg ved, at det ærede medlem heller ikke selv tror det inderst inde — at kommunerne vil optræde på den måde, og selv om de ville, har jeg her understreget, kan de ikke få lov til det; derfor tror jeg ikke, det ærede medlem skal være nervøs i så henseende.

Dernæst var det ærede medlem inde på § 8 og stillede spørgsmål om byttehandler og vederlagsfrihed. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem — jeg tror, at også det ærede medlem hr. Mose Hansen var inde på § 8 — at det er selvfølgelig ting, vi kan snakke om. Hvis der er ting, som vi kan gøre bedre, end det er gjort i lovforslaget, kan vi snakke om det i udvalget. Det skal ikke være afgørende. § 8 sigter jo generelt, skal vi sige, på mageskifter. Og når det ærede medlem hr. Niels Ravn nævnte § 8, stk. 2, vil jeg gerne sige, at jeg tror, dette stykke har den modsatte virkning eller tilsigter det modsatte af det, det ærede medlem troede, idet § 8, stk. 2, netop tilsigter at beskytte sælgeren; hvis man vil sælge til fjernere slægtninge, som ikke er beskyttet i henhold til § 4, og af visse familiære grunde vil sælge til dem til en lavere pris, kan kommunen ikke overtage ejendommen til den pris, men må betale en pris, der ligger oppe i nærheden af handelsværdien.

Med hensyn til § 8, stk. 3, tror jeg ikke, det ærede medlem har ret; det, det ærede medlem nævnte, kan ikke være rimeligt, men vi kan snakke om formuleringen. Der kan også være et spørgsmål om goodwill i det, som vi kan drøfte i udvalget. Det kan ikke være rimeligt, at en kommune, fordi den får forkøbsret til en ejendom, skal være forpligtet til at medtage alt løsøre eller inventar. Derfor må der være en regel om, at den bygning, man har forkøbsret til, kan vurderes.

Det ærede medlem var dernæst inde på spørgsmålet om § 9, stk. 3, hvori der står, at hvis der foretages udstykning af en ejendom, kan kommunens forkøbsret gøres gældende til de frastykkede parceller, selv om

de er mindre end 6.000 m², såfremt formålet med udstykningen må antages at have været at søge forkøbsretten omgået. Ja, det må vel være rimeligt, at der er en sådan bestemmelse i lovgivningen. Man kunne tænke sig en mand, der udstykkede med 5.900 m² netop for at omgå forkøbsretten. Men det må jo så være det offentlige, den kommune, der får forkøbsretten, der får bevisbyrden. Det afgørende i denne paragraf synes jeg imidlertid må være det perspektiv, at den, der går med sådanne efter min opfattelse skumle tanker og vil omgå en lovbestemt forkøbsret ved at udstykke på en lidt anden måde, hvis det kunne lade sig gøre, skal vide, at såfremt det offentlige kan dokumentere, at det er gjort for at omgå forkøbsretten, falder handlen ind under forkøbsretten alligevel.

Jeg tror, jeg har svaret på de fleste af de spørgsmål, der er blevet rejst, og som sagt er vi selvfølgelig villige til i det udvalg, der bliver nedsat, at tale om de ting, der er blevet nævnt vedrørende de enkelte paragraffer.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I sine indledende almindelige bemærkninger nævnte det ærede medlem hr. Peter Larsen spørgsmålet om, hvorvidt det var muligt at skærpe loven af 23. december 1959 om erhvervelse af fast ejendom, og det ærede medlem hr. H. C. Toft tog tanken op og rettede en direkte opfordring til statsministeren om at pålægge mig at udarbejde et forslag til en sådan skærpelse; også det ærede medlem hr. Mose Hansen strejfede problemet.

Jeg erkender uden videre, at vi her er ved noget centralt, for hvis forholdet var dette, at vi gennem en skærpelse af loven af december 1959 kunne løse problemerne, så havde man borttaget den nationalpolitiske begrundelse for det lovkompleks, vi her arbejder med. Jeg tør måske også sige det på den måde, at hvis løsningen var så let, var der vel anledning til at tro, at vi selv havde fundet den, og vel også anledning til at regne med, at vi ville have vist os imødekommende over for de henstillinger, vi fik under forhandlingerne i markedsudvalget om at skærpe denne lovgivning.

Det er mig derfor magtpåliggende at gøre nogle ganske få bemærkninger om denne